

Біля казанів життя

Ян Райніс

Чом сидимо тут,
Склавши руки?
Немов причинні,
Бродимо колом,
В тузі одвічній
Зітхаєм тихо?

По той бік річки
Поля димують
Од випарів буйних,
Бурею збитих:
Бурхає димом
Машина майбутнього,
Піч велетенська
Жахтить од жару,
Казан велетенський
Життям вирує,-
Пломінь змішався
З парою й снігом,
Пломінь з водою
В борні запеклій,-
В борні тій самій,
Що осторонь неї
Ми тут зітхаєм;
Ті ж урагани,
Ті ж поривання,
Пристрасть та сама,
Той самий гнів.
Пильно вдивився
Крізь звиви пари:
Наші братове
Там у спекоті
Стали — й до себе
Кличуть всіх нас.

Чом сидимо тут,
Склавши руки?

Немов причинні,
Бродимо колом?
Йдімо зі всіми
В спільні лави!
Знову ставаймо
До боротьби!

Життя вирує,
Старе згорає,-
Розводьте ж племін
На кожному місці,
Куди нас кинув
Великий вихор!
Байдуже, де скипає
Життя буйнішим вином,-
На півночі чи півдні,
На заході чи сході,-
Аби кипів цей вир!

З півдня і півночі,
Сходу і заходу
Сили збираються
Спільним громадам.
Пара стовпами
Зводиться вгору,
Злившись верхів'ям
З небом захмареним,
Зрісши великим
Гіллястим лісом,
Що тінню вкриває
Весь круговид,-
З-під тіні видно
Новітній світ.

1907-1910